

G E H E I M

4e CONGRES VAN HET WERELDVAKVERBOND.

S a m e n v a t t i n g.

Het Wereldvakverbond hield van 4 t/m 15 oktober 1957 te Leipzig zijn 4e congres. Op de eerste zittingsdag van het congres werd de Spoetnik I gelanceerd. Deze bijzondere gebeurtenis heeft niet nagelaten zijn stempel op het verloop van het congres te drukken.

Een belangrijk deel van de toespraken en discussies was in feite niet aan vakbondsangelegenheden, doch aan internationaal-politieke kwesties gewijd. In dit verband volgde de ene demonstratie ten gunste van de Sowjet-Unie op de andere.

De delegatie van de Eenheidsvakcentrale bestond uit 12 personen. De enige niet-EVC'er in dit gezelschap was de voorzitter van de kleine, communistisch georiënteerde PTT-vakbond "Ons Belang", die als "waarnemer" meeging.

De algemeen secretaris van de EVC, B. BRANDSEN, een der 12 vice-voorzitters van het WVV, werd in deze functie herkozen, hoewel hij sedert september 1955 niet meer over een paspoort beschikt en derhalve sindsdien geen WVV-vergaderingen buiten ons land meer kan bijwonen. Het WVV zal trachten hieraan iets te doen.

Overeenkomstig de propagandistische opzet heeft het congres er toe moeten dienen de "groeiende eenheid van de internationale arbeidersbeweging" - naar communistische interpretatie - aan te tonen.

Het aantal deelnemers aan het congres bedroeg 806, onder wie 390 "waarnemers". De laatsten zouden 13 miljoen leden van niet bij het WVV aangesloten vakbonden hebben vertegenwoordigd. Als huidig totaal van de WVV-aanhang werd het getal 93 miljoen genoemd. Van dit aantal wonen er 47 miljoen in de USSR.

november 1957.

G E H E I M

4e CONGRES VAN HET WERELDVAKVERBOND.

Spoetnik boven Leipzig.

Het 4e WVV-congres, dat van 4 t/m 15 oktober 1957 te Leipzig werd gehouden, heeft in het teken van de (eerste) Sowjet-Russische aardsatelliet gestaan. De dag van het afschieten van de kunstmaan - op 4 oktober 1957 - viel samen met de eerste zittingsdag van het congres. "Neues Deutschland", orgaan van de Oost-Duitse communistische partij, plaatste het grote nieuws tussen het verslag van de opening van het congres. De Rus V. GRISHIN, vice-voorzitter van het WVV, sprak het congres op de tweede zittingsdag toe. Toen hij er melding van maakte dat de Sowjet-Unie als eerste een aardsatelliet had gelanceerd, hieven de afgevaardigden een stormachtig gejuich aan, naar radio Leipzig meedeelde.

De voorzitter van het congres, G. DI VITTORIO, zeide op zijn beurt in een toespraak op 9 oktober, dat de kunstmaan getoond had tot welke prestaties het socialisme in staat is.

In een der laatste zittingen kreeg het congres de "Siegessignale" zelf te horen. "Neues Deutschland" van 12 oktober deed daarvan als volgt verslag:

"Minutenlang heerste een diep stilzwijgen in de congreszaal, toen de gedelegeerden luisterden naar de signalen van de Sowjet-aardsatelliet, die op een geluidsband waren opgenomen en door luidsprekers werden uitgezonden. Nauwelijks was het laatste seinteken verstomd of de grote zaal werd van een onbeschrijfelijk gejubel vervuld. De afgevaardigden van de internationale arbeidersklasse verhieven zich spontaan van hun zitplaatsen. Minutenlang kwam er geen einde aan de ovaties waarmee deze top-prestatie van de Sowjet-wetenschap enthousiast gehuldigd werd. Een prestatie waardoor het vertrouwen van de arbeiders der hele wereld in de superioriteit van het socialistische stelsel ten opzichte van het kapitalistische nog is versterkt".

De algemeen secretaris, L. SAILLANT, liet voorts niet na er in zijn slotwoord op te wijzen, dat zich onder de geleerden, die de kunstmaan schiepen, ongetwijfeld leden van het WVV bevonden.

Instrument van buitenlandse politiek der USSR.

Al heeft de Spoetnik het grootste deel van de geestdrift opgeëist, het WVV-congres heeft daarnaast nog diverse malen tumultueuze betuigingen van instemming en eensgezindheid gegeven bij de behandeling van actuele, de internationale verhoudingen rakende kwesties. Er ging geen dag voorbij of het congres demonstreerde ten gunste van de buitenlandse politiek der Sowjet-Unie. De volgende samenvatting geeft hiervan een indruk:

Een vertegenwoordiger van de Hongaarse vakbeweging deelde het congres mede dat de tijd van beproeving voor zijn land nu voorbij was. Hij kreeg een ovatie van de zaal en een broederlijke omhelzing van DI VITTORIO en SAILLANT.

Op 9 oktober onderbrak de voorzitter een debat om aan te kondigen dat arbeiders in Noorwegen hadden gedemonstreerd tegen het voorgenomen bezoek van generaal Speidel aan Oslo. Staande schreeuwden de congresgangers daarop ettelijke minuten achtereen in koor: "Weg met Speidel".

Een Syriër verklaarde, dat zijn vaderland onafhankelijk was en het zou blijven. De zaal reageerde hierop met donderende bijval. (De Syrische kwestie werd ook door meerdere andere sprekers voor het voetlicht gebracht. De delegatie van Syrië bestond uit niet minder dan 25 man, een onevenredig hoog aantal ten opzichte van de aantallen afgevaardigden uit andere kleine landen).

Vanzelfsprekend kwam ook de kwestie Algerije meermalen op het tapijt en werd jegens de Algerijnse delegatie vele malen solidariteit betuigd. (In een resolutie werd de oprichting van een vakbondscomité voor de solidariteit met de Algerijnse arbeiders aangekondigd).

De Indonesische vakbondsbestuurder NJONO dankte het WVV voor zijn steun in de strijd ter bevrijding van West-Irian. Hij zeide, dat diverse afgevaardigden van niet bij het WVV aangesloten Indonesische vakorganisaties op het congres aanwezig waren. Blijkens het verslag van de mandatencommissie bedroeg het totaal van gedelegeerden en waarnemers uit Indonesië: 19. De waarnemers waren afkomstig van de vakbonden Sarbumusi, KBKI, en SOBRI.

(Op 14 oktober nam het congres een resolutie aan, waarin het "de eis van het Indonesische volk tot ontruiming van West-Irian door de Nederlandse imperialisten" ondersteunt).

Overigens aanvaardde het congres nog resoluties inzake Goa, Cyprus, Korea en Zuid-Afrika.

Delegatie der Eenheidsvakcentrale.

De EVC-delegatie naar het WVV-congres te Leipzig bestond uit 12 man. Leden waren:

1. R. SMID (Algemeen penningmeester der EVC), delegatieleider;
2. W. HARTOG (ABWB);
3. A.N. VAN DEN BROEK (De Metaal);
4. J. VAN DER WARDT (ABT);
5. J. TELEGRAAF (Chevofa);
6. Annie VERPLAK (ATEK);
7. H. SCHUUR (BLZ); en
8. G. GROOT ROESSINK (BNOP).

Als waarnemers gingen mee: H.A. LINDEMAN, voorzitter van de kleine, communistisch georiënteerde PTT-vakbond "Ons Belang"; A. VAN RIJKOM, redacteur van het EVC-orgaan "Werkend Nederland", en W.R. MUCHALL (ANBZ), de laatste op eigen verzoek en eigen kosten.

Als tolk fungeerde de hoofdbestuurder van de ANBZ, C.P. VAN HATTEM uit Rotterdam. (Het WVV-secretariaat heeft zijn goedkeuring gehecht aan het besluit van de VVI-Transport om genoemde VAN HATTEM door deze VVI te doen bezoldigen en hem dan tevens te laten werken onder de zeelieden te Antwerpen en zo mogelijk ook in de Scandinavische landen).

Overeenkomstig de propagandistische opzet van het congres is de EVC-leiding oorspronkelijk uitgegaan van het plan de delegatie voor bijna de helft uit niet-EVC'ers samen te stellen. Het WVV-congres bedoelde immers de "groeierende eenheid van de internationale vakbeweging" te gaan demonstreren. Reeds begin november 1956 had het WVV-maandblad aangekondigd, dat de deelname van niet-aangesloten vakbonden op de voorgrond zou staan. Het EVC-maandblad "Werkend Nederland" van augustus 1957 deelde dan ook mede, dat de EVC-delegatie zou bestaan uit 12 man, van wie 5 van buiten de EVC.

Vóórdat de delegatie was samengesteld, had het Verbondsbestuur der EVC al beslist dat de delegatie een gemeenschappelijk standpunt zou innemen, opdat buitenstaanders niet de kans zouden krijgen afwijkende meningen naar voren te brengen.

In een bijeenkomst van het Verbondsbestuur op 30 september jl. maakte de algemeen secretaris der EVC, B. BRANDSEN, de definitieve samenstelling van de delegatie bekend. Zoals de uiteindelijke keuze der gedelegeerden afdoende aantoonde, is het de EVC niet gelukt de illusie van een zogenaamde "brede" samenstelling der delegatie te verwezenlijken. Zelfs al zou de EVC enkele anders-georganiseerden tot deelname hebben kunnen bewegen, dan zouden dergelijke figuren toch alleen zichzelf hebben kunnen vertegenwoordigen. Het is ook niet geheel duidelijk of de enige niet-EVC'er onder de waarnemers, H.A. LINDEMAN, wel als formele afgevaardigde van zijn bond kon worden beschouwd. Het hoofdbestuur van "Ons Belang", dat zelf om een plaats in de delegatie had verzocht, had nl. als voorwaarde gesteld dat hieraan geen publiciteit zou worden gegeven. In "De Waarheid" van 2 oktober jl. werd wel gemeld, dat diezelfde dag 12 personen naar Leipzig waren vertrokken, doch namen werden niet genoemd. Dit is eerst gebeurd in "De Waarheid"-editie van 19 oktober, volgens welke 9 met name genoemde EVC-ers uit Leipzig waren teruggekeerd. De deelname van LINDEMAN werd verzwegen. Ook VAN HATTEM en MUCHALL werden niet vermeld.

De figuur B. BRANDSEN.

Tijdens de hogergenoemde Verbondsbestuursvergadering gaf BRANDSEN ook de nodige instructies aan de delegatie mee. Naar hij zeide had het WVV-secretariaat de wens te kennen gegeven, dat de delegaties zo mogelijk geen wijzigingen in de leiding van het WVV zouden aanbrengen. Hemzelf en - naar hij verklaarde - ook het WVV-secretariaat leek het voorts het beste dat hij opnieuw candidaat werd gesteld als vice-voorzitter van het WVV, ondanks het feit dat hij sedert 1955 niet meer in het bezit van een paspoort is en deswege ernstig in de uitoefening van deze functie wordt belemmerd.

De voorzitter van de EVC, J.F.REUTER, verzocht de delegatie met het WVV-secretariaat te bespreken of het mogelijk zou zijn B. BRANDSEN eens door het WVV te doen afvaardigen naar een zitting van de UNESCO, teneinde op die wijze de Nederlandse Regering in een dwangpositie te brengen en haar te bewegen BRANDSEN weer in het bezit van een paspoort te stellen.

De leider van de delegatie, R. SMID, heeft in zijn spreekbeurt op 8 oktober jl. ten overstaan van het congres een protest doen horen over het feit, dat de Nederlandse Regering BRANDSEN een paspoort onthoudt.

Ondanks zijn afwezigheid werd BRANDSEN genoemd als een der 44 leden van het congres-presidium. BRANDSEN werd inderdaad herkozen als een der 12 vice-presidenten van het WVV. Deze functie, die hij sedert het WVV-congres van 1953 bekleedt, brengt met zich mee, dat hij af en toe bestuursvergaderingen van het WVV zou moeten bijwonen, zoals hij dit ook in 1953 en 1954 deed.

De EVC-ers te Leipzig.

Op de zitting van 8 oktober sprak R.SMID over de gevaren van de Euromarkt voor de Nederlandse arbeiders en ondersteunde hij een voorstel om vertegenwoordigers van de werknemers uit de zes daaraan deelnemende landen in conferentie bijeen te roepen. (Hiertoe is inderdaad besloten). Ook zou hij hebben bepleit dat het WVV en de VVI's op grotere schaal dan tot dusverre gedelegeerden naar diverse landen afvaardigen. (In dit verband zij gereleveerd, dat een VVI-functionaris, n.l. de secretaris -

taris van de VVI/Chemie, Georges VANHAUTE, in september 1957 een bezoek aan Nederland bracht. Tijdens dit WVV-congres trad hij als secretaris van de mandaten-commissie op).

In de zitting van 10 oktober fungeerde SMID als rapporteur van de financiële controlecommissie van het WVV. Voordien was hij reeds door het WVV bij het financiële controlewerk betrokken. In de eerste helft van september jl. woonde hij een bijeenkomst van de bewuste commissie te Praag bij, waar het Sowjet-Russische lid scherpe kritiek leverde op tekortkomingen in de administratie. In zijn rapport aan het congres deelde SMID o.m. mede, dat het budget van het WVV sedert 1953 met 37% was toegenomen. De bij het WVV aangesloten nationale centrales zouden de verschuldigde bijdragen - ook die voor het internationale solidariteitsfonds - regelmatig hebben overgemaakt.

Hierbij zij het volgende aangetekend:

Het internationaal solidariteitsfonds dient, naar een op het congres uitgebracht rapport opnieuw aangaf, tot ondersteuning in de strijd voor de verbetering van levens- en arbeidsvoorwaarden, voorts o.m. tot hulp aan de vakbeweging in koloniale en onderontwikkelde landen en tot steunverlening in geval van natuurrampen. Uit laatstgenoemde hoofde ontving het communistische "landelijk comité voor volkshulp" een bedrag van f 54.000.- voor slachtoffers van de februari-ramp 1953. Voorts zijn door het WVV-secretariaat tussen 1951 en 1954 enkele malen vrij grote bedragen op naam van EVC-bestuurders overgemaakt. Er bestaan echter geen aanwijzingen dat de EVC van haar kant contributie aan het WVV en bijdragen aan het internationale solidariteitsfonds overmaakt.

Op 10 oktober werden 4 leden van de EVC-delegatie, nl. SMID, GROOT ROESSINK, HARTOG en VAN RIJKOM, door de Sowjet-Russische delegatie te dineren gevraagd. De volgende dag heeft er een speciale ontmoeting tussen de EVC-ers en de delegatie uit Indonesië plaats gehad.

Tijdens het congres werden ook bijeenkomsten in het kader van enkele vakverenigings-internationales (VVI's) gearrangeerd. Zo nam GROOT ROESSINK op 13 oktober deel aan een bijeenkomst van gedelegeerden, die behoorden tot bonden van overheidsperso-

neel. Hij ging twee dagen later dan de anderen huiswaarts ten-
einde nog een bijeenkomst van de VVI-Overheid te kunnen bijwonen.

Voorts heeft de EVC-delegatie contact gehad met een aantal
studenten van de Leipziger universiteit. Laatstgenoemden gaven
aan de EVC-ers het adres van een eerste-jaarsstudente als cor-
respondentie-adres.

WVV-propaganda.

Eveneens conform het propagandistische karakter van het
congres heeft de leiding van het WVV zijn best gedaan de fictie
te handhaven als zou iedereen welkom zijn en vrijuit kunnen spre-
ken (de communistische propaganda stelt immers dat politieke en
levensbeschouwelijke verschillen in 't geheel geen beletsel voor
een door de communisten voorgestane "eenheid van actie" behoeven
te zijn). Zo werd de reeds bestaande praktijk van het uitnodigen
van niet-aangesloten bonden (alsmede van individuele gegadigden,
die geen enkel mandaat bezitten om namens een organisatie op te
treden) geformaliseerd door een wijziging van de statuten. Deze
behelst dat de WVV-congressen open staan voor alle vakorganisa-
ties, zonder dat hieruit verplichtingen tegenover het WVV voort-
vloeien.

In het koor der woordvoerders - circa 130 in totaal - viel
slechts één spreker uit de toon, nl. Fernando SANTI, secretaris
van de Italiaanse GGIL. Hij verklaarde het standpunt van het WVV
tegenover Hongarije niet geheel te kunnen onderschrijven. Voorts
meende hij, in tegenstelling tot vorige sprekers, dat de Euro-
markt voor de arbeiders ook wel positieve kanten had.

Kort na dit betoog werd grof geschut in het veld gebracht:
Benoit FRACHON, secretaris van de Franse CGT, kenschetste de
Euromarkt als uitzuigerij van de arbeiders ten bate van de impe-
rialistische oorlogsvoorbereiding.

In zijn samenvatting tegen het eind van het congres legde
SAILLANT er niettemin nog eens de nadruk op, dat ieders mening
hier tot zijn recht had kunnen komen. Als voorbeeld daarvan
noemde hij het geval SANTI. Een ander exempel had hij trouwens
moeilijk kunnen geven.

Uitbouw van de propaganda.

De Rus V. BEREZIN, secretaris van het WVV, sprak over verbetering van de propaganda-methoden. De publicaties van het WVV dienden z.i., meer dan tot dusverre, overal ter wereld onder de arbeiders verspreid te worden.

Reeds in het septembernummer van het WVV-maandblad had genoemde BEREZIN een hoofdartikel geschreven, waarin hij aankondigde wat het executief comité van het WVV-congres verwachtte.

In de zitting van 9 oktober werd inmiddels een WVV-commissie voor de propaganda ingesteld, bestaande uit 16 leden, met BEREZIN als voorzitter.

Enkele getallen.

Het aantal deelnemers aan het congres bedroeg 806, van wie 95 vrouwen. Volgens een rapport van WVV-zijde bestond bijna de helft der aanwezigen (390) uit "waarnemers" (Dit hoge aantal t.o.v. de eigenlijke gedeleerden moet dienen als bewijs voor het stevige contact tussen het WVV en de daarbij niet aangesloten arbeidersbeweging). De "waarnemers" waren o.m. afkomstig uit Joegoslavië, Japan, Syrië, Egypte, Cyprus, Algerië, Brazilië en Indonesië. Ook een aantal vakbondsleden uit Groot-Brittannië en West-Duitsland bevond zich onder de "waarnemers". (Ter vergelijking: Op het 3e congres - Wenen 1953 - waren 819 personen, van wie 342 waarnemers aanwezig, volgens een WVV-opgave).

De deelnemers zouden, naar de congresleiding verzekerde, 105 miljoen arbeiders uit 80 landen hebben vertegenwoordigd, van wie 13 miljoen niet bij het WVV waren aangesloten. De aanhang van het WVV - dus 93 miljoen, onder wie alleen uit de USSR al 47 miljoen - zou derhalve na het vorige congres aanzienlijk gestegen zijn. In 1953 werd gerept van 82 miljoen leden. Het staat evenwel vast dat het West-Europese contingent (Italië, Frankrijk, Nederland) in de sindsdien verstreken jaren belangrijk is teruggelopen. Voor zover bekend bedraagt dit totaal momenteel ongeveer $4\frac{1}{2}$ miljoen (Italië + 3.500.000, Frankrijk + 1.000.000, Nederland + 30.000). Volgens een opgave van het IVVV bevindt zich slechts 6% van de WVV-aanhang in niet-communistische landen.

- Bestuursverkiezing -

Bestuursverkiezing.

Op de dag vóór de sluiting koos het WVV-congres het bestuur voor de volgende 4-jarige periode, te weten een nieuwe algemene raad (147 gewone en plv. leden), een nieuw executief comité (67 leden met inbegrip van plaatsvervangers) en 12 vice-voorzitters.

In de financiële contrôle-commissie werden een Hongaar, een Sowjet-kus en de Nederlander R. SMID gekozen.

De pas verkozen algemene raad benoemde L. SAILLANT opnieuw tot algemeen secretaris van het WVV.

G. DI VITTORIO werd door het executief comité weer als voorzitter aangesteld. (Op 2 november jl. is deze op 65-jarige leeftijd overleden).

Besluiten.

Het congres verleende zijn goedkeuring aan een oproep, bestemd voor alle niet bij het WVV aangesloten vakbonden, om op basis van een internationaal minimumprogram tot eenheid van actie te komen.

Voorts werden brieven gezonden aan de voorzitter van de Algemene Vergadering en aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties (over ontwapening) alsmede aan de Directeur van het Internationaal Arbeids Bureau te Genève (over sociaal-economische problemen). Zoals vermeld aanvaardde het congres een aantal resoluties van internationaal-politieke aard.

Ook werden nog resoluties opgesteld resp. over de duur van werktijden en inzake de eisen van de werkende vrouw.

Dergelijke desiderata van het Wereldvakverbond hebben, zoals het verleden heeft geleerd, nimmer betrekking op de landen waar de overgrote meerderheid van de WVV-aanhang woont.

Slotopmerking.

Het Wereldvakverbond heeft op dit 4e congres wederom zijn activiteit geconcentreerd op de propaganda voor één internationale, door Moskou geleide vakbeweging.

G E H E I M

Dat de regering van de Sowjet-Unie de onder haar supervisie staande vakbeweging inschakelt bij haar buitenlandse politiek, is opnieuw duidelijk geworden.

De voorzitter van het congres, G. DI VITTORIO, en meerdere sprekers na hem, hebben op het congres hun trouw betuigd aan de beginselen van het "proletarisch internationalisme", een opvallend doctrinair geluid in een milieu, waarin de schijn wordt opgehouden als zouden daar ook niet-communisten op hun plaats zijn.

november 1957.